

teater. Men det var mig ikke bekendt, hvorvidt denne Tilladelse var given paa 1 eller 2 Aar, og jeg ønskede derfor ikke at fremdrage den før. Nu meddeler den højtærede Minister, at Tilladelsen er given paa 2 Aar, og saa vilde det vel næppe være ubeskedent at spørge om, hvorfor denne Bevilling til Hr. Vilhelm Petersen er given paa et kortere Aaremaal end de andre, hvorfor han skulde stilles ringere end dem, om det er Beskaffenheden af de Stykker, der spilles paa hans Teater. Det er jo ret satiriske Stykker som Sommerrevuen, der danner Hovedbestanddelen af dets Repertoire, og navnlig dette Stykke har jo stor Tiltrækning ikke blot for Hovedstadens, men ogsaa for det tilrejsende Publikum. Det er et meget populært Teater, og jeg tror, det i det hele taget bliver vel drevet. Jeg kan derfor ikke forstaa, hvorfor det ikke bliver lige saa gunstig stillet som de andre. Det kunde jo oven i Købet tænkes at være ubehageligt for Regeringen ret hyppigt at skulle uddele Bevilling til dette Teater. Det er jo en bekendt Sag, at der i dets Sommerrevu rettes Angreb baade paa Medlemmer af Rigsdagen og af Regeringen og i det hele taget paa offentlige Personligheder. Hvis man af andre Grunde vilde nægte en saadan Tilladelse, kunde det paa en ubehagelig Maade faa Udseende af, at det er paa Grund af saadanne Angreb, at en fremtidig Tilladelse nægtedes. Jeg sagde, at jeg kun havde talt om Forholdene her i Kjøbenhavn, jeg har gjort det i saa høj Grad, at en Sag, som burde have været berørt af mig, ikke er bleven berørt. En Repræsentant for en Folketingskreds uden for Kjøbenhavn har henledt min Opmærksomhed derpaa, og jeg tillader mig derfor at rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister derom. Det er et Cirkulære, som findes i Ministerialtidende for i Aar, Nr. 25 af 25de September, og er rettet til Politimestrene i samtlige Købstæder, med det Indhold, at Politimestrene opfordres til at paase, at Bevillingerne, naar Skuespildirektørerne i Henhold til allerhøjeste Bevilling begynde Forestillinger i Købstaden og i den Anledning forevise deres Bevillinger, forbliver i Politimesterens Varetægt, saa længe Forestillingerne i Købstaden vare, og først tilbageleveres vedkommende Direktører, naar Forestillingerne i Købstaden ere til Ende. Det er maaske en mindre heldig Udtryksmaade, men det forekommer mig, at det er en Fejl ved Indholdet af dette Cirkulære,

at Direktørerne ikke ville være i Stand til paa samme Dag at spille saavel i Købstaden som i en tilstødende Landkommune, hvor der findes et Teater, for saa vidt det er en forskellig Politimester, der er Tale om, idet Bevillingen jo er deponeret hos Købstadens Politimester. Det er mig bekendt, at der er saadanne Teatre i Kommuner, som faktisk ere Købstæder, men som nu en Gang gaa som Landkommuner — Odder, Haslev og adskillige andre — hvor det vil være muligt paa Grund af gode Jærnbaneforbindelser at spille paa samme Dag, naar Bevillingen ikke var deponeret. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Justitsminister, om jeg ikke har Ret i, at dette ikke har været Meningen dermed, og at der altsaa i paakommende Tilfælde vil blive muliggjort vedkommende Direktører ogsaa at spille i vedkommende Landkommuner. Med Hensyn til den højtærede Justitsministers Stilling til det foreliggende Lovforslag maa jeg i det væsentlige erklære mig enig i, hvad den sidste ærede Taler bemærkede. Det forekommer mig, at, ihvorvel den Imødekommen, som den højtærede Justitsminister viste, ikke var meget stor, var der dog i selve Tonen som en Forskel fra i Fjor noget mindre Afvisning og en ganske svag Mulighed for at naa frem. Jeg maa selvfølgelig modsige den ærede sidste Talers Bemærkning om, at Forslagsstillerne ikke kunne ønske eller vente deres Forslag gennemført, saaledes som det er. Jo, det tænke og ønske vi just. Vi mene, at det er den rigtige Ordning, og have den Tro til vore Medmenneskers sunde Sans, at ogsaa de i Tiden ville komme til at erkende, at det Standpunkt, vi have indtaget, er det rette, og at det ogsaa en Gang vil vinde den samlede Lovgivningsmagts Tilslutning. Men ingen af os staaar paa det Standpunkt, at vi sige: Alt eller intet! Ingen af os staaar paa det Standpunkt, at vi ikke skulde ønske en Forhandling gennem et Udvalg, nedsat af det høje Ting, og at man prøvede at naa et Stykke frem. Stillingen er i den Henseende ganske som ved Loven af 1889. Da blev der fremsat et Forslag af den daværende Folketingsmand for Langeland, som havde i det væsentlige samme Indhold som vort Forslag, og dog kom der, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) med Rette sagde, noget ganske andet ud af det. Hvis det samme blev Tilfældet i Aar, at vi kom et Stykke frem ad Frihedens Vej, kunne vi være mellemfornøjede, ret fornøjede med det. Jeg